

La tribuna

L'evolució de San Marino vista des d'Andorra

Ha arribat el moment d'entrar en una nova fase de negociació amb el principal interlocutor econòmic, la UE

JAUME

Bartumeu

a setmana passada ha estat a l'agenda política, tant del Govern com de l'oposició que representem des del nostre grup parlamentari, la qüestió de les relacions d'Andorra amb la Unió Europea. El dilluns hi hagué una reunió a San Marino dels ministres d'Afers Exteriors d'aquella república, de Mònaco i d'Andorra. Al'ordre del dia hi havia, principalment, l'anàlisi de les perspectives d'una associació més intensa d'aquests tres petits estats a la Unió Europea.

D'això vaig parlar també el dimarts a Brussel·les amb Gianluca Grippa, un dels responsables de les relacions amb els tres petits estats dins del Servei Europeu d'Acció Exterior de la Unió Europea. Tal i com ja deïem en el comunicat de premsa que vam enviar dimarts des de la capital europea, és important que se sàpiga, a Andorra i a Brussel·les, que hi ha un ampli acord sobre política de relacions amb Europa amb el Govern. Per això hem de manifestar la nostra volun-

tat de caminar plegats cap a una major integració econòmica. És una via d'acord que mai hauria d'abandonar-se en afers d'Estat.

Aquest mes de juliol la república de San Marino ha aconseguit que el parlament Italià ratifiqués el Conveni entre la República Italiana i San Marino per evitar la doble imposició en matèria d'impost sobre la renda i per prevenir el frau fiscal. El diari econòmic italià Il Sole 24 Hore deia que s'ha signat així «la pau definitiva entre Itàlia i San Marino en el front fiscal».

Entre les disposicions més rellevants d'aquell Conveni cal destacar l'article relatiu al intercanvi d'informació que, recollint les noves directrius de l'OCDE, estableix que les autoritats competents dels estats contractants «... s'intercanviaran les informacions versemblantment pertinents per aplicar les disposicions del Conveni i per prevenir l'elusió i l'evasió fiscal».

En el cinquè paràgraf del mateix article es preveu que els estats contractants no podran oposar-se al intercanvi d'informació pel fet que estigüés coberta del secret bancari o que fossin detingudes «... per un banc, una altra institució financera, un mandatari o una persona que intervingui en qualitat d'agent o fiduciari o perquè

aquelles informacions, facin referència a participacions en una altra persona».

Així doncs, tal i com recollia Il Sole 24 Hore el passat 9 de juliol, «... entre Itàlia i San Marino s'ha eliminat el secret bancari, que ja no serà oposable als requeriments entre les parts contractants». Finalment, l'acord d'Itàlia amb San Marino també s'ocupa de resoldre els casos de doble residència fiscal, privilegiant la seu de la direcció efectiva de l'activitat econòmica. Sense pretendre fer aquí una anàlisi del conjunt d'aquell Conveni, el que sí voldria fer és exposar el meu convenciment que tenim aquí un perfecte exemple de l'orientació de les relacions econòmiques exteriors dels petits estats europeus amb els països del seu entorn. Tant a San Marino com a Andorra ha arribat l'hora, el moment, d'entrar en una nova fase de negociació amb el nostre principal interlocutor econòmic, la Unió Europea.

L'estatu quo que consistia a negociar a salt de mata nous acords amb Brussel·les, cada vegada que se'ns convocava a una taula europea, sense trobar un marc institucional i polític a les nostres relacions, ja no és una opció, ni, menys encara, una esperança. I aquells que fa anys que volen trobar la seva esperança interessada en la de-

fensa del model suís també han hagut de constatar l'evidència que la Confederació helvètica ha fet ja, també, un salt endavant en aquesta qüestió.

L'informe del professor **Aymo Brunetti** encarregat d'estudiar els escenaris possibles de sortida del secret bancari, que fou publicat ara fa un mes a Suïssa ha dit alt i fort el que alguns polítics només deien amb la boca petita. Aquell informe, encarregat pel govern suís, diu sense embuts que Suïssa ha de deixar de banda qualsevulla idea que la volgués mantenir com un cas molt particular de sobirania innegociable amb els seus veïns. L'informe **Brunetti** diu que el futur és un altre, el d'un país que s'insereix en l'economia europea i mundial. Un país que es regeix per unes regles de competència comunes o, pel cap baix, encara que guardin especificitats, que són admeses a nivell internacional.

Només cal adonar-se que a Moscou, el passat cap de setmana, els ministres de finances del G20 han renovat el compromís d'avançar cap a l'intercanvi automàtic d'informacions dels comptes bancaris: «Assumim totalment la proposta de l'OCDE d'un model realment mundial d'intercanvis automàtics d'informacions multilaterals i bilaterals» han dit en acabar la trobada.

També per això estic convençut que les relacions de San Marino i d'Andorra amb la Unió Europea s'han d'inscrir en una nova dimensió política. Em sembla que és una qüestió prèvia abans de poder encarar avenços en les qüestions bilaterals en les qual hi tenim, uns i altres, interessos comuns.

Cap Estat, cap poble sobirà –ni el suís, ni el sanmarinès ni l'andorrà– no veu de bon grat la idea d'una limitació de la seva sobirania. Tanmateix, aquest és el preu que cal pagar per esdevenir membres del mercat més gran del món i ésser associat, com Estat tercer, a la seva evolució.

Aquest és el camí que vam saber traçar l'any 2010 negociant l'acord monetari amb la Unió Europea. Hem de continuar avançant per reforçar els nostres lligams. Aquest és el repte que hem de saber aprofitar establint unes relacions duradores, més segures, amb el gran espai de dret i econòmic que és la Unió Europea. Un espai amb el qual tenim ja avui unes relacions estretes, d'ençà el primer acord duaner del 1990 i que, no en dubtem, ha de ser i serà la nostra via de desenvolupament econòmic en les properes dècades. ≡

Conseller general i membre del Consell Nacional de Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra